

Älä loukkaa Juudasta!!

Lähes 60 vuoden aikana, jonka olen viettänyt tässä maailmassa, minulla on ollut epäonni kohdata erilaisia pettureita – joista jotkut olivat suuria pettureita, jotka pääsivät hyvin lähelle. Kaikki heistä naamioituivat hyvyyden naamion taakse – niin sanotut ystävät, itseään kristityiksi kutsuvat, jotkut hyvin perehtyneitä Raamattuun – kaikki väittäen kärsivänsä elämän koettelemuksista ja muista melodramaattisista tarinoista. Ja syvällä sisimmässään he olivat aina samanlaisia: hyväksikäyttäjiä, yleensä taloudellisessa mielessä. Kuin loiset, jotka tunkeutuvat imemään vertasi, tai pienet ihmiset, jotka ovat eksyneet itsensä sisälle – suurin osa heistä narsisteja, joilla on suuria ajatuksia itsestään mutta nolla todellisuudentajua. Anteeksipyynnöt ja vastaavat ovat jo kauan unohtuneet heidän sanavarastostaan. Heti kun paljastat heidät – ja tulet kyllä paljastamaan, sillä jossain vaiheessa he menettävät itsehillintänsä hiljaisessa hyväksikäytössään ja paljastavat todellisen luonteensa – he siirtyvät katumatta seuraavan uhrinsa luo. Ihmiset kutsuvat heitä Juudaksiksi. Ja tässä kohdassa haluan pysähtyä, sillä mielestäni teemme tälle hahmolle – Juudakselle – vääryyttä. Kyllä, Juudas petti. Hän petti puhtaimman sielun, joka on koskaan kulkenut tällä maalla. Sen, joka valitsi hänet monien muiden joukosta ja asetti hänet 12 opetuslapsen sisäpiiriin. Sen, joka antoi hänen nähdä, kuinka Hän herätti kuolleita, avasi syntymästään asti sokeiden silmät, antoi spitaalisille pienten lasten ihon ja suosi liikuntarajoitteisille kävelyn ilon. Sen, joka antoi myös hänelle tämän voiman – ja antoi hänen suorittaa näitä ihmeitä itse! Kristus kutsui Juudaksen apostoliksi! Mutta Juudas petti Hänet – ja petti Hänet rahan vuoksi. Juudas oli rahanrakastaja ja pikkurikollinen. Aivan kuten monet tuntemani pikkurikolliset, jotka lähestyvät ihmisiä aina ystävällisen julkisivun takana. Rakastiko Juudas Kristusta? Varmasti hän rakasti Häntä jossain määrin. Mutta hän rakasti myös rahaa. ”Mitä annatte minulle, jos luovutan hänet?” hän kysyi ylipapeilta, jotka suostuivat epäröimättä 30 hopeakappaleeseen, mikä oli melkoinen summa – puolen vuoden palkka tuohon aikaan. Hän unohti ihmeet, hän unohti aatteet, hän unohti rakkautensa Kristusta kohtaan. Tai pikemminkin, hän ei

unohtanut sitä. Hän osoitti sen olevan valerakkautta. Kolmekymmentä hopeakolikkoa muutti sen valheelliseksi rakkaudeksi. Ne painoivat vaa'alla enemmän. Tulee aika, jolloin rakkaus Kristusta kohtaan punnitaan. Toiselle puolelle vaakaa asetetaan jotain – Juudakselle se oli kolmekymmentä hopeakolikkoa; toisille jotain muuta, olipa se taloudellista tai ei. Ja silloin rakkaus Kristusta kohtaan osoittautuu puutteelliseksi, kevyeksi, valheelliseksi. ”Mene, Tekel, Peres”, kuten Jumalan käsi kirjoitti Belsassarille. ”Sinut on punnittu vaa'alla, ja sinut on todettu liian kevyeksi” (Daniel 5:25). Niin on käynyt myös monien pettureiden kohdalla, joihin olen törmännyt. Ehkä heidän eivät tiedä, että tulevat pettämään. He saattavat luulla olevansa sinun ystäviäsi ja Kristuksen ystäviä. Mutta kun kolmekymmentä hopeakolikkoa paljastuu, he työntävät ne mielellään rintaansa ja lähettävät sinut ristille. Siihen kuitenkin vertaus Juudakseen päättyy. Sillä heti kun Juudas näki, että Kristus vietiin ristiinnaulittavaksi, hän menetti malttinsa. Hän ei odottanut sitä. Hänen omatuntonsa alkoi piinata häntä. Hän tajusi, mitä oli tehnyt. Hän juoksi temppeliin ja heitti hopeakolikot suoraan ylipappien kasvoille! ”Olen tehnyt syntiä pettäessäni viattoman veren!” hän huusi (Matteus 27:4)!! Juudas katui!! Raamattu sanoo sen selvästi, ja silti kaikki ovat ryhtyneet selittämään meille, miksi ”katumus” ja ”tunnontuskailu” ovat heidän mukaansa eri asioita. Ehkä Juudaksen tunnontuskailu ei sovi heidän rakentamaansa tarinaan. Petturi – kuten nykypäivän petturit – ei kadu tekojaan. Hän ei heitä hopeakolikoita pois. Hän pysyy petturina ja kyynikkona loppuun asti. Ja juuri niin monet petturit tekevät nykyäänkin. He pysyvät pettureina loppuun asti. He ovat ruokkineet egoaan niin pitkälle, että heidän omatuntonsa on turtunut, kadonnut kokonaan. Kuin tunteettomat eläimet he siirtyvät seuraavaan uhriinsa. Mutta Juudas ei toiminut näin. Juudas ei siirtynyt seuraavaan uhriinsa. Hän pohti tekojaan. Hän näki, mitä oli tapahtunut. Hän otti askelia katumuksen suuntaan. Hän tunnusti syntinsä. ”Olen tehnyt syntiä”, hän sanoi. ”Olen pettänyt viattoman veren!” Hän otti rahat – pettämisen hopeakolikot – ja heitti ne heidän kasvoilleen. Juudas katui. Mutta hän ei kestänyt sitä, mitä oli tehnyt, joten hän otti köyden ja hirtti itsensä. Juudaksella oli omatunto. Hän maksoi vapaaehtoisesti

pettämisestään hengellään. Mutta siitä ei ollut apua. Pelastuiko Juudas, ihmettelen? Koko kristillinen kirjallisuus on käynyt hänen kimppuunsa keskittyen siihen hirvittävään tekoon, että hän petti Kristuksen. Mutta Jumala haluaa, että kaikki pelastuisivat ja tulisivat totuuden tuntemiseen (1. Tim. 2:4). Joten näemme sinä päivänä, mitä Juudakselle tapahtui. Mutta hän katui, eikä hän osoittanut sitä sanoilla vaan teoilla. Hopeakolikoiden pussi ei ollut hänen rintapussissaan. Hän oli palauttanut sen. Jopa hänen hirttäytymisensä oli sovitusteko. Hän maksoi hengellään tekemästään pahasta. Älkäämme siis verratko Juudasta niihin moniin katumattomiin pettureihin, jotka kantavat hopeakolikoitaan rinnassaan, laskevat niitä päivittäin yksi kerrallaan ja virnistelevät ”saavutuksistaan”. Juudakselle ei olisi edes tullut sellaista mieleen. He ovat siis paljon pahempia kuin hän.

Kun otetaan huomioon se sekasorto, jonka kohtaaminen petturin kanssa tuo elämään, miten nämä petturit päätyivät minun tielle – ja ehkä myös sinun tielle? Sattumalta? Kuka tietää. Mutta Kristus itse valitsi Juudaksen, petturin. Tiesikö Hän alusta alkaen, että tämä pettäisi Hänet? Saatat sanoa: ”Eikö Jumala tiedä kaikkea?” Kyllä, Hän tietää, mutta Hän antaa kaikille ihmisille mahdollisuuksia, ja viime kädessä ihminen itse päättää, minkä polun valitsee. Hän valitsi Juudaksen tietäen, kuka tämä oli ja kuinka paha hänen sydämensä oli, mikä jonain päivänä tulisi ilmi. Silti Hän antoi Juudakselle mahdollisuuden. Ei ollut väistämätöntä, että Juudas pettäisi Hänet. Kristus ei halunnut hänen pettävän Häntä. Hänet olisi ristiinnaulittu ilman Juudaksen pettämistä. Joku muu olisi löytynyt – joku, joka ei kuulunut niiden sisäpiiriin, jotka Kristus oli valinnut yksi kerrallaan – ja se henkilö olisi luovuttanut Hänet. Kristus valitsi Juudaksen henkilökohtaisesti lähelleen. Hän uskoi hänelle rahapussin, vaikka tiesi tämän varastavan. Silti Hän ei sanonut hänelle mitään. Ehkä Hän ajatteli: ”Ehkä hän katuu. Annan hänelle vielä yhden mahdollisuuden.” Hän tiesi Juudaksen sydämen petollisuuden; Hän tiesi tämän menneisyyden – ihmisistä ei tule varkaita yhdessä yössä – mutta Hän otti hänet lähelleen. Hän tunnisti tämän miehen rakkauden Häntä kohtaan ja ehkä toivoi, että tämä rakkaus vahvistuisi eikä kolmekymmentä hopeakolikkoa pystyisi kääntämään sitä

päälaelleen. Siksi Hän antoi hänelle mahdollisuuksia. Ja juuri näin Kristus tekee monien pettureiden kohdalla, ja ehkä Hän teki niin minun ja sinun kauttasi: Hän antaa heille mahdollisuuksia. Mahdollisuuksia olla tulematta pettureiksi. Mahdollisuuksia rakkauteen. Mahdollisuuksia jättää pimeää menneisyytensä taakse. Aloittaa alusta. Jotkut saattavat tarttua siihen tilaisuuteen. Toiset taas pysyvät uskollisina niin kauan kuin houkutteleva viehätyks – ne kolmekymmentä hopeakolikkoa – ei ole ilmaantunut. Heti kun se kiusaus ilmestyy, he tarttuvat kolmekymmentä hopeakolikkoa ja myyvät uskonsa – tai, paremmin sanottuna, muuttavat sen väärennökseksi. Toivon, että jonain päivänä he löytävät katumuksen, vaikka olisivatkin jo ottaneet kolmekymmentä hopeakolikkoa eivätkä voi palauttaa niitä. Jumala ottaa vastaan kaikki katumukset. Hän ei koskaan sulje ovea aidosti katumaneelta henkilöltä. Mutta lopulta hiekka tiimalasissa valuu loppuun, ja loppu koittaa. Silloin katumukselle ei enää ole tilaa. Mitä tulee niihin, jotka on petetty, heidän tulisi löytää lohtua siitä, että he tekivät Jumalan tahdon – he toimivat uskollisesti rakkaudella ja myötätunnolla, periaatteidensa ja evankeliumin periaatteiden mukaisesti, jopa niitä kohtaan, jotka eivät ansainneet sitä – ja tästä he saavat suuren palkkion sinä päivänä, päivänä, josta on kirjoitettu: „Ja Jumala pyyhkii pois kaikki kyynelleet heidän silmiltään; kuolemaa ei enää ole, eikä surua, eikä itkua. Kipua ei enää ole, sillä entiset asiat ovat kadonneet.” (Ilmestyskirja 21:4)